

FREE CINEMA

121

17 ΙΟΥΛΙΟΥ 2014

APES TOGETHER
STRONG!

17 ΙΟΥΛΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

**Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΩΝ
ΠΙΘΚΩΝ: Η ΑΥΓΗ**

Ο ΜΙΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΑΝ

**ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΗ
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ**

RAGE

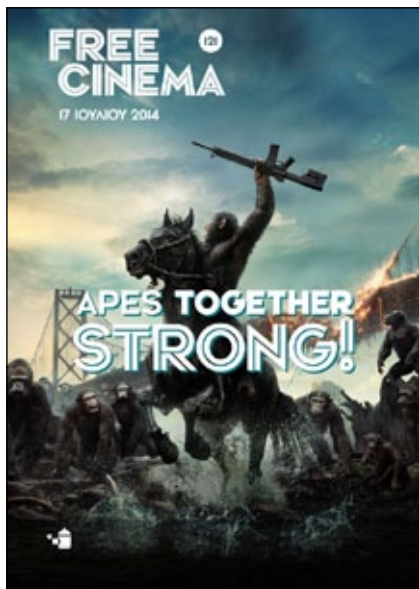

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

17 ΙΟΥΛΙΟΥ 2014

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #121
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

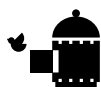
Κείμενα

Άγγελος Μαύρου

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Γιάννης Σμοΐλης

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Το αισθανόμουν καθώς έβλεπα το «**Ο Πλανήτης των Πιθήκων: Η Αυγή**» αυτές τις μέρες. Το θέαμα μου θύμιζε... τηλεοπτική σειρά της πρόσφατης αμερικανικής παραγωγής! Μήπως δεν είναι ιδέα μου και τα studios το μετατρέπουν σιγά-σιγά σε κανόνα του entertainment;

Με τη μόδα των TV series να αποκτά τόσο ισχυρό hype, σε βαθμό να αναμετράται ακόμη και με το σινεμά, ίσως βρισκόμαστε σε μια μεταβατική περίοδο που θα καταλήξει στην οριστική επικράτηση του home «cinema», με γούστα διαμορφωμένα, πλέον, από τις συνήθειες που **επιβάλλει** σήμερα η τηλεόραση. Μιλάμε για ζητήματα αισθητικής, καταλληλότητας που θα σεμνοτυφεί ανάλογα με τα όρια των ratings, μιλάμε για διάρκειες που δύσκολα θα ξεπερνούν τα 90 λεπτά για κινηματογραφική (λέμε τώρα) ταινία, αφού οι σειρές θα κατεβάζουν διαρκώς την «αντοχή» του θεατή των κατ' οίκον ιντσών (χωρίς να παραγνωρίζουμε την ύπαρξη του pause ή... «τη συνέχεια τη βλέπω και αύριο, μωρέ»!).

Όλα δείχνουν πως οδεύουμε προς μια τέτοια κατεύθυνση. Η «ψαλίδα» της εξόδου των ταινιών από την κινηματογραφική διανομή ως το home entertainment έχει πέσει σε κάτι σαν τετράμηνο (!), με τα αρχεία για «κατέβασμα» να διαρρέουν, πλέον, στο όριο του τριμήνου. Το VOD, το streaming, η δυνατότητα να... **«συρρικνώσει»** κανείς ένα κινηματογραφικό προϊόν μέσα στην οθόνη ενός tablet ή ενός κινητού τηλεφώνου, προκαλούν σοβαρά ερωτήματα γύρω από το μέλλον της αίθουσας.

Μπροστά σε όλη αυτή την... ανάπτυξη της τεχνολογίας, ακόμη και το πανίσχυρο Χόλιγουντ τείνει να παράγει ταινίες... τηλεοπτικής «απόδρασης», έτσι ώστε η εμπειρία στο σινεμά, όποτε κατορθώσει και πατήσει εκεί ένας σημερινός teenager, να μην τον ξενίσει σε σχέση με αυτό που καταναλώνει στο σπίτι του. Ειλικρινά, τι περισσότερο από τον πιλότο και ακόμη ένα - όποιο - επεισόδιο του **«Revolution»** είχε το sequel του «Πλανήτη των Πιθήκων»; Νομίζω πως και ο Τοάρλτον Χέστον θα έπεφτε στα γόνατα...

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ: Η ΑΥΓΗ (2014)

(DAWN OF THE PLANET OF THE APES)

Είδος

Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Ματ Ριβς

Καστ

Άντι Σέρκις,
Τζέισον Κλαρκ,
Γκάρνι Όλντμαν,
Κέρι Ράσελ,
Τόμπι Κέμπελ

Διάρκεια

130'

Διανομή

ODEON

του Ηλία Φραγκούλη

Δέκα χρόνια έχουν περάσει από την εξάπλωση του ιού των πιθήκων σε ολόκληρο τον πλανήτη Γη. Ο πληθυσμός του ανθρώπινου είδους έχει μειωθεί δραματικά. Μια ομάδα από επιζώντες στο Σαν Φρανσίσκο θα επιχειρήσει να εκμεταλευτεί την ύπαρξη ενός φράγματος, ώστε να αποκτήσει ξανά ενέργεια και να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο. Αν το επιτρέψουν οι πίθηκοι...

Η απόπειρα της εκ νέου εκμετάλλευσης τούτου του κλασικού franchise από το library της Fox, το 2011, ήταν αναπάντεχα επιτυχημένη, κυρίως αν αναλογιστεί κανείς πόσο controversial (ίσως λίγο άδικα) ήταν το remake τού original «Planet of the Apes» (2001) από τον Τιμ Μπέρτον. Η δουλειά του Ρόμπερτ Γουάιατ στο «Ο Πλανήτης των Πιθήκων: Η Εξέγερση» εκτιμήθηκε δίκαια, ήταν ένα έξυπνο blockbuster, με υπολογίσιμη δύναμη σε αυτό που αποκαλούμε entertainment value. Όλα αυτά, προφανώς, ανοίγουν τις ορέξεις ενός studio για το sequel. Που, συνήθως, δεν είναι το ίδιο καλό...

Ένα γρήγορο εισαγωγικό μοντάζ που... κοπιάρει κάθε είδους ταινία η οποία λάνσαρε εξάπλωση ιού στην ανθρωπότητα, από το «28 Days Later...» (2002) και μετά, τουλάχιστον, μας εισάγει στο φιλικό σύμπαν της «Αυγής», όμως, για κάμποση ώρα, δεν επικεντρώνει στον άνθρωπο. Καθόλου. Λες και δεν υπάρχει πια! Η αρχική σεκάνς του κυνηγιού στο δάσος, με θύτες μια πολύ καλά οργανωμένη αγέλη πιθήκων, συστήνει το δικό τους είδος και το επίπεδο εξέλιξης στο οποίο έχουν φτάσει μέσα στη δεκαετία απομόνωσής τους (ή και φυγής, αν θέλεις) σε μια περιοχή που δείχνει να τους ανήκει ολοκληρωτικά πλέον. Είναι μια από τις πιο εντυπωσιακές σκηνές του φιλμ, που από την άλλη, βέβαια, μπορεί και να μην πει... τίποτα απολύτως στο θεατή, ο οποίος θα διακρίνει

Είναι κάτι πίθηκοι που μερικές φορές θυμούνται και μιλάνε σαν εμάς, αλλά μας πολεμάνε, κάπου θα φταίει και ο ΣΥΡΙΖΑ, σίγουρα. Πιο καλή η διαμαρτυρία στο Σύνταγμα με τους ΜΑΤατζήδες...

το ποσοστό του CGI στην όλη εικόνα και θα προλάβει να θέσει και έναν «πήχη» σκεπτικισμού ως προς το πόσο πρωτότυπο ή όχι είναι αυτό που παρακολουθεί στη μεγάλη οθόνη, με ένα αδιάφορο, απλά ανάγλυφο 3D.

Τα πρώτα λεπτά της ταινίας αναλώνονται στην απεικόνιση του ασφαλούς μικρόκοσμου που έχουν φτιάξει για το είδος τους οι πίθηκοι, σ' ένα μάλλον αχανές δάσος, πέρα από την πόλη του Σαν Φρανσίσκο. Προσωρινά, δε γνωρίζουμε αν ο άνθρωπος έχει επιβιώσει ή αν τίθενται σύνορα μεταξύ των δύο αντίπαλων πλευρών, τα οποία τηρούνται για να επιτυγχάνεται η ειρήνη αυτή. Ο Ματ Ριβς στήνει ένα ιδιαίτερα **συναισθηματικό** σύμπαν για τους πίθηκους, ζητώντας απ' το θεατή την ταύτιση μαζί τους. Τα σημάδια που άφησε ο άνθρωπος επάνω τους, μέσω εργαστηριακών, σαδιστικών ενίοτε μελετών, εξυπηρετούν αυτό το σκοπό. Ο Άντι Σέρκις (μαζί με τα εφέ που τον καλύπτουν) είναι εξαιρετικός σε εκφράσεις και επιβλητικός ως παρουσία στο ρόλο του αρχηγού Σίζαρ. Πρώτη αδυναμία - φάουλ: οι πίθηκοι επικοινωνούν μεταξύ τους με έναν δικό τους τρόπο, ο οποίος «μεταφράζεται» μέσω υποτίτλων για το θεατή. Γιατί προς το δεύτερο μέρος του φιλμ μιλάνε (ακόμη και μεταξύ τους) περισσότερο την ανθρώπινη γλώσσα; Αφού γνωρίζουμε εξ αρχής ότι έχουν διδαχθεί τη γλώσσα μας.

Το φιλμ θα πετύχαινε περισσότερο αν το σενάριό του είχε να κάνει μονάχα με τους πίθηκους. Δεν ήρθες, όμως, να δεις τον... **«Πόλεμο με τη Φωτιά»!** Θέλεις και δράση. Η οποία ξεκινά με κάποιες εντάσεις αγωνίας όταν μερικοί άνθρωποι κάνουν την εμφάνισή τους στο δάσος, δίχως, όμως, να υπάρξει κάποια «αναζωπύρωση» ενδιαφέροντος για την υπόλοιπη πρώτη ώρα (κοιτούσα το ρολόι, τόσο καλά...). Όσο «χαριτωμένα» και σχηματικά αντιμετωπίζεται το είδος των πιθήκων σεναριακά, άλλο τόσο πιο ανόητη και προβλέψιμη είναι η σκιαγράφιση των ανθρώπινων χαρακτήρων, που εκπροσωπούνται από αντίστοιχες συμβολικές μορφές, ως οι δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος. Αυτό το τυπικό «δίπολο» του franchise διακατέχεται, φυσικά, από ουμανιστικές αντιλήψεις και συμπεράσματα πολιτικής ορθότητας, τα οποία καταλήγουν στο απλοϊκό «Are not kill are!», αφήνοντας στην πλοκή ελάχιστα, πια, twists που πρέπει να βγάλουν την υπόλοιπη ώρα της ταινίας από... τη βαθιά **πλήξη**.
Ανεπιτυχώς.

Η μάχη ανάμεσα στον άνθρωπο και τον πίθηκο θα είναι αναπόφευκτη, μαζί με τις ανατροπές που οδηγούν σε κάτι σαν κλιμάκωση από ταινία... **«Spider-Man»** (διότι οι πίθηκοι μπορούν να «ίπτανται», σου λέει...), το καστ των πρωταγωνιστών που μπορούμε να δούμε κανονικά βολτάρει ουσιαστικά αμέτοχο και δίχως ρόλους, ενώ οι πίθηκοι αποτελούν ένα τεχνολογικό υπόδειγμα, που σε... ικετεύει να τους δώσεις την παραπάνω προσοχή, ώστε να μη χαντακώσεις το υπόλοιπο έργο.

Για να καταλήξω στο δεύτερο και σοβαρό φάουλ της «Αυγής», θα ήθελα να τοποθετηθώ σε ένα ζήτημα λίαν επικίνδυνο, το οποίο βλέπω να διογκώνεται τον τελευταίο καιρό σε τέτοιου είδους παραγωγές (εξαιρώντας τις υπερθεαματικές, κομιξάδικες περιπέτειες): αυτό που παρακολούθησα στη μεγάλη οθόνη, μόνο... μεγάλη οθόνη **δε** θύμιζε! Φοβάμαι πως τα studios υποχωρούν σταδιακά προς μια «λογική» που θέλει τα φιλμ να σέρνονται ξοπίσω από τις επιτυχίες της τηλεόρασης, για να προσφέρουν ένα θέαμα το οποίο απαιτεί, πλέον, ο **τηλεθεατής** και ουχί ο θεατής του κινηματογράφου! Η «Αυγή» δε χαρακτηρίζεται από τη μεγαλοσύνη μιας εντυπωσιακά wide οθόνης (όπως συνέβαινε το 1968, με το original «**Planet of the Apes**», για παράδειγμα), περισσότερο σε κάνει να αισθάνεσαι τον... «αυτόματο πιλότο» παρά την παρουσία ενός σκηνοθέτη με κινηματογραφικό όραμα και, μοιραία, **εξισώνει** το σινεμά με το επίπεδο μιας σημερινής τηλεοπτικής παραγωγής! Ως προϊόν, είναι εφάμιλλο μιας τηλεοπτικής σειράς. Και αυτό είναι δυσάρεστο. Λυπάμαι που το λέω, αλλά αν ήθελα να δω ένα διπλό επεισόδιο του «**Revolution**» (η πιο προφανής σύγκριση - αναφορά για τούτη την ταινία), καθόμουν και σπίτι μου...

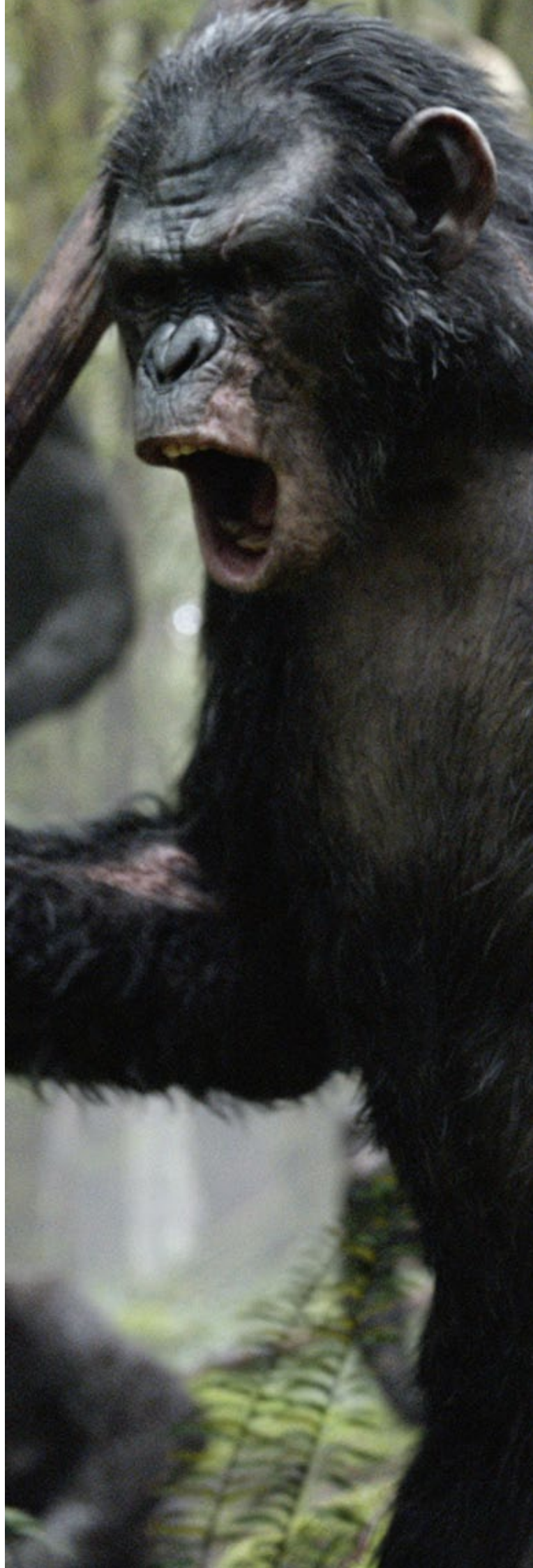
LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Θέαμα για την... τηλεοπτική γενιά που προσκυνά τις αμερικανικές σειρές, η «Αυγή» δύσκολα θα ικανοποιήσει το κοινό τής μεγάλης περιπέτειας ή του φανταστικού σινεμά, που περιμένει να δει κάτι το οποίο... δε χωρά στις ίντσες τής οικιακής του οθόνης. Το 3D δε λειτουργεί προς αυτή την κατεύθυνση, επίσης. Πιο σωστό το πρώτο μέρος, το οποίο εστιάζει στους πιθήκους, πάσχει από δράση, πιο «καρμπόν» και «κάπου το 'χω ξαναδεί το έργο» στη δεύτερη ώρα, που δεν περνά και τόσο ανώδυνα ή ευχάριστα. Καταλαβαίνεις. Sequel...

Ο ΜΙΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΑΝ (2014)

(AU FIL D' ARIANE)

Είδος

Κομεντί

Σκηνοθεσία

Ρομπέρ Γκεντιγκιάν

Καστ

Αριάν Ασκαρίντ,
Ζακ Μπουντέ,
Ζαν-Πιερ Νταρουσέν,
Ζεράρ Μελάν,
Γιουσούφ Τζαορό,
Αντριάν Ζολιβέ,
Λολά Νεμάρκ

Διάρκεια

92'

Διανομή

FEELGOOD

του Άγγελου Μαύρου

Home alone με τα καλά της και μια τούρτα γενεθλίων, απ' τα οποία σύζυγος και κόρη ειδοποιούν ότι θ' απουσιάσουν, μια μεσόκοπη των προαστίων οδηγεί(ται) προς μια μικρή περιπέτεια - γιορτή της ζωής. Ποιοι και πώς θα την αφυπνίσουν;

Τα 'χει κάνει όλα 33 χρόνια τώρα: απ' τον πορτρατίστα του ύστερου Μιτεράν («**Le Promeneur du Champ de Mars**») ως τον κοινωνικό λειτουργό στα χρόνια της ύφεσης («**Τα Χιόνια του Κιλιμάντζαρο**»), απ' τον ιστοριοδίφη των ντεσού της Αντίστασης στον Β' Παγκόσμιο («**L' Armée du Crime**») ως τον παραμυθά για μεγάλους («**L' Argent Fait le Bonheur**»), απ' τον crime θριλερίστα («**Lady Jane**») ως τον διασαλευτή του αρμενικού ζητήματος («**Le Voyage en Arménie**»), θέμα που θα τον απασχολήσει και στο επόμενο φιλμ του. Αλλά περιμένες ποτέ ότι θα δεις πολλαπλό split screen, σε βιντεοκλιπάδικη σεκάνς, σε μια ευάερου & ευήλιου habitat και σύσφιξης πόπολου (η σταθερά πέριξ της οποίας κινείται συνήθως, και δη πιο πετυχημένα) ταινία του Γκεντιγκιάν; Εγώ όχι - και αυτό είναι απλώς το πιο εξαντρικό φορμαλιστικό τικ τού μυαλού (που εδώ πετάει, με την καλή και την κακή έννοια) τού πιο πιστά Νότιου πάλιουρα του γαλλικού grand écran, σ' αυτή την πρώτη συνάσκησή του με τον θεατρικό συγγραφέα Σερζ Βαλετί σε κάτι σαν μοντέρνο, μεσογειακό, διακειμενικών παιγνίων «**Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων**», κουβάρι στα χέρι της post εμμηνόπαυσιακής «**ψυχούλας**» και φατσούλας τής κας Γκεντιγκιάν, Αριάν Ασκαρίντ.

Γιατί πιάνοντας το νήμα από τη meta-μυθοπλαστικού κλου (αλλά εν προκειμένω κρύβοντάς το, ως τον... ξύπνιο επίλογο) ζωηράδα του «**À l'Attaque!**» ως την τετράδα μόνιμων μουρών / το στοιχείο «**γειτονιά**» / το ρομάντζο (εδώ επί 3 και στο πιο πεταχτό) του «**Marius et Jeannette**», η νέα Μασ-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Υπάρχει κάποιος τρόπος να μας προστατεύσει το κράτος από τα γαλλικά έργα που βγαίνουν ΚΑΘΕ εβδομάδα; Ούτε στη Γάζα τέτοια επίθεση και μένος πολεμικό!

L'OLYMPIQUE

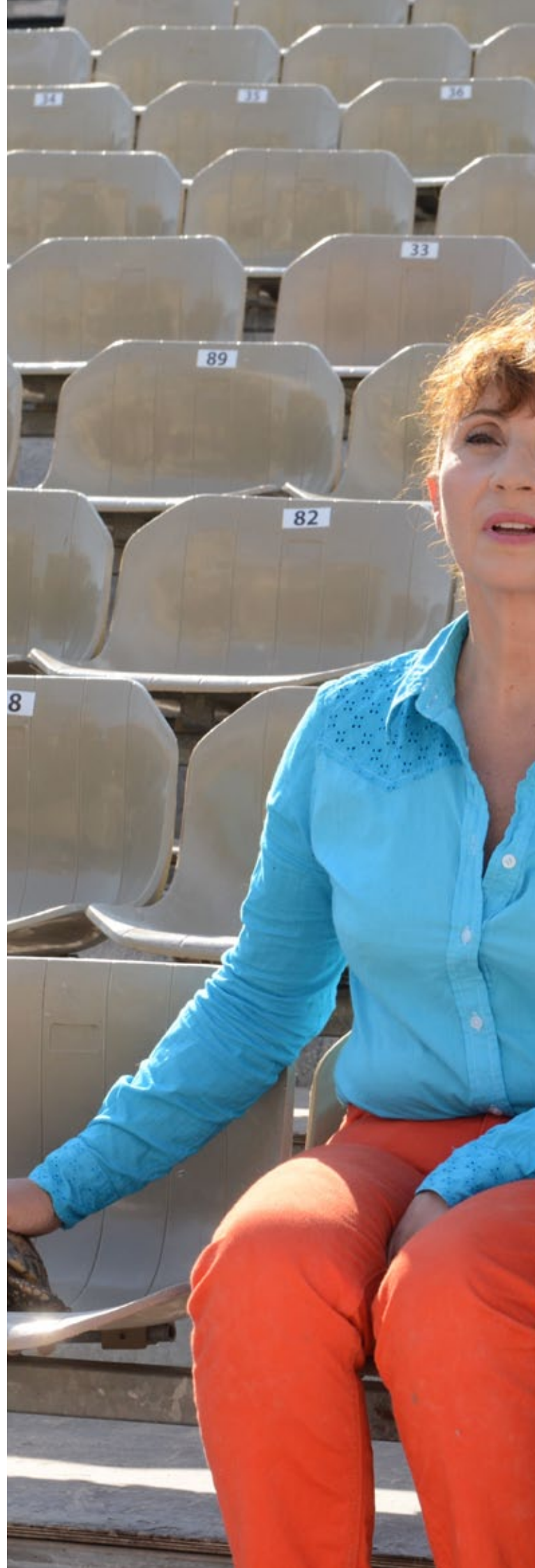

Goldenberg

MAISON DE
Saint Laurent

σαλιώτιδά του τοιτάρει, συνήθως συνειδητά και κάποτε... ασυνείδητα, πρόζα (Αραγόν, Τσέχοφ, Λακάν), εικόνες (Φελίνι, Παζολίνι, Ντεμί, Γκοντάρ) και μουσικές (βασικά ένας μεγάλου μήκους φόρος τιμής στα 60's άσματα του τραγουδοποιητή Ζαν Φερά). Και στα ενδιάμεσα ξετυλίγει μια ιστορία, που επιφυλάσσει για την ηρωίδα της: τη γνωριμία με έναν νεαρό βεσπάκια (που κάνει ζήλιες σε μια ακομπλεξάριστη ginger παστρικά) και μ' έναν αισθηματία εστιατόρα, το σήκωμα του αμαξιού της από γερανό, έναν απλήρωτο ταρίφα, τη ληστεία της από τσαντάκηδες, μία βρόχα, τη φιλοξενία της σε βάρκα από έναν Καμερουνέζο φύλακα (συνταξιούχο του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας και σε σημείο πόνου δεμένο με κάποια εκθέματα), έναν αγγλομαθή φιλόσοφο ψωνιζόμενο στο ρεστό, το αμίλητο ζεύγος Ασιατών μαγείρων του και τη μασκότ του, μια... ομιλούσα (αποκλειστικά στην Αριάν) ταρταρούγα.

Είναι μόνο η αρχή γι' αυτό «Το 24ωρο μιας (όχι) Ξανθιάς». Και η burlesque αφορμή για τον Γκεντιγκιάν, αφού... εκθέσει την κλοσυνερί της υπερνεάζουσας Ασκαρίντ στην κακοδαιμονία της νεοφερμένης προ του τακιμιάσματος με τους «ανθρώπους» στο «λιμάνι» της, να βρει τους βιορυθμούς και τη χάρη του σε αφήγηση και διαλόγους - ενώ «γράφει» για τους μαϊκήνες της τέχνης και για την ισοπεδωτική μανία της οικονομίας της ελεύθερης αγοράς, για το ξεζούμισμα των métèques και για την πάσης φύσης νοσταλγία, για την αγάπη και για τα δικαιώματα των ζώων, για την τιμημένη εργατιά και για τη χαρά (και τη σημασία) τού ταξιδιού έξω απ' το καβούκι σου. Το αναψιδωτό ερπετό, εννοείται, κλέβει την παράσταση οσάκις κάνει την εμφάνισή του - με τις νύκτωρ κραυγές του κωμικού Τζαορό απ' το Τσαντ (ναι, είναι ο βραβευμένος στις Κάννες πατέρας τού **«Η Κραυγή ενός Ανθρώπου»**), το british «κόλλημα» του καλαμαρά Μελάν και ένα zoom-out από το πρόσωπο της σερβιτόρας, πια, Αριάν προς το ουράνιο στερέωμα ως συνδεσμολογικό gimmick, να κρατάνε ψηλά το χιούμορ, joie de vivre και στυλιστικό ηθικό του φιλμ.

Μια καταγίδα εν πλω κατόπιν μιας διάρρηξης θα ξεβράσει την κομπανία στο νησί Φριούλ απέναντι απ' τη Μασσαλία, όπου αντικαθιστώντας την αποχωρούσα μετά από τσακωμό φιλενάδα ενός σκηνοθέτη σε υπαίθριο θέαμα (μια απ' τις λίγες ηχηρά κάλπικες στιγμές της ταινίας με τον Νταρουσέν σε ακόμη ένα ρόλο μετά εκείνον του ταξιτζή, διπλό faux-pas), η Αριάν θα τραγουδήσει ανάμεσα σε αρχαιοελληνικούς κίονες (η μούσα και πρωταγωνίστρια του δημιουργού είναι γ' γενιάς Ρωμιά, πρόσεξε και το «L' Olympique», το μπιστρό της παρέας) το πάντα πολιτικό «Όπως Έστρωσες, θα Κοιμηθείς» των Μπρεχτ και Βάιλ α λα electro-tango σε παραγωγή Gotan Project! Κι ύστερα, σ' ένα γύρισμα της - ομολογημένης ως τέτοιας στα générique αρχής - fantaisie (της) θα βρεθεί, περιτριγυρισμένη απ' όλους τους... οικείους, ξανά στη γιορτή της. «Τα όνειρα έχουν εξαφανιστεί απ' τον κόσμο μας. Τι κρίμα!», θα πει (σ' εμάς αυτή τη φορά, κοιτώντας το φακό) η χελώνα. Ελευθερία (του λογισμού), ισότητα (των φυλών, των ηλικιών, των τάξεων), αδελφότητα (του ουμανισμού): Μ' αυτές ως όνειρο, έστω όχι... θεϊκό όπως αυτό με το οποίο ο Διόνυσος είχε κλέψει την Αριάδνη απ' το Θησέα σύμφωνα με τη μυθολογία, ψιλοκλέβει sur tous les tons και την καρδιά σου ο Γκεντιγκιάν. Μ' αυτές ως μίτο της Αριά(δ)ν(ης) του, αυτόν που έβγαλε το Θησέα απ' το Λαβύρινθο του Μινώταυρου, ψιλοβγαίνει κι ο Γκεντιγκιάν απ' τον δικό του. «La fête aux copains», που λέει κι άλλος ένας, παρών φυσικά, retro ύμνος τού Φερά...

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

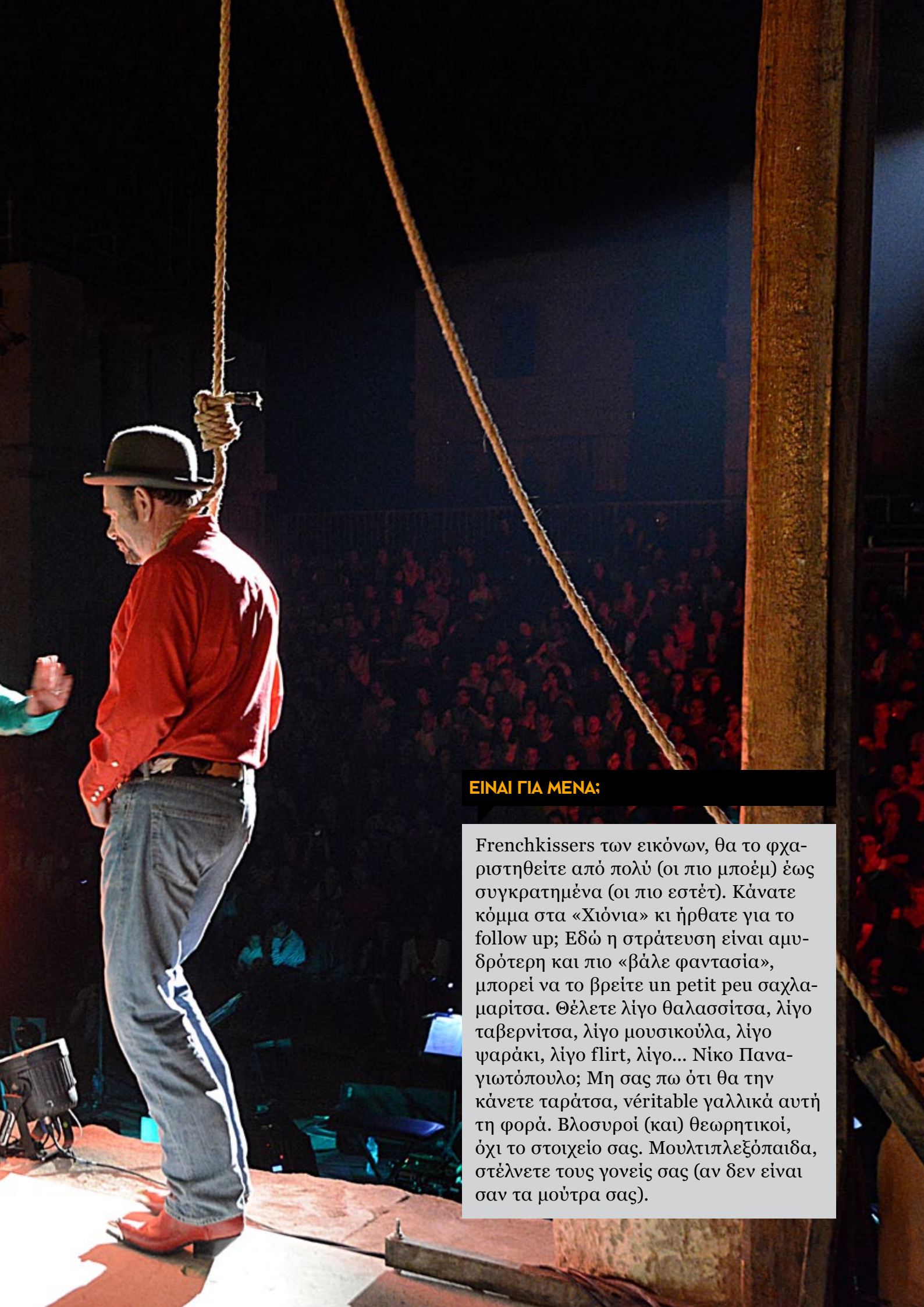

PIXAT

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Frenchkissers των εικόνων, θα το φχαριστηθείτε από πολύ (οι πιο μποέμ) έως συγκρατημένα (οι πιο εστέτ). Κάνατε κόμμα στα «Χιόνια» κι ήρθατε για το follow up; Εδώ η στράτευση είναι αμυδρότερη και πιο «βάλει φαντασία», μπορεί να το βρείτε un petit peu σαχλαμαρίτσα. Θέλετε λίγο θαλασσίτσα, λίγο ταβερνίτσα, λίγο μουσικούλα, λίγο ψαράκι, λίγο flirt, λίγο... Νίκο Παναγιωτόπουλο; Μη σας πω ότι θα την κάνετε ταράτσα, véritable γαλλικά αυτή τη φορά. Βλοσυροί (και) θεωρητικοί, όχι το στοιχείο σας. Μουλτιπλεξόπαιδα, στέλνετε τους γονείς σας (αν δεν είναι σαν τα μούτρα σας).

ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ (2013)

(THE IMMIGRANT)

Είδος

Δράμα Εποχής

Σκηνοθεσία

Τζέιμς Γκρέι

Καστ

Μαριόν Κοτιγιάρ,
Χοακίν Φίνιξ,
Τζέρεμι Ρένερ,
Νταγκμάρια Ντομίντσικ

Διάρκεια

120'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ / SEVEN
FILMS

του Γιάννη Σμοΐλη

Πολωνή μετανάστρια στη Νέα Υόρκη του 1921, ψάχνει μια καλύτερη ζωή και βρίσκει την πορνεία και μια απρόβλεπτη, περίπλοκη σχέση με δύο άνδρες: τον νταβατζή της και τον ρομαντικό, ταχυδακτυλουργό ξάδελφό του.

Ο Τζέιμς Γκρέι ξεκίνησε ως πολλά υποσχόμενος σκηνοθέτης. Η «Μικρή Οδησός» του 1994 υπήρξε ένα καταπληκτικό ντεμπούτο που συνδύαζε το οικογενειακό δράμα με την γκανγκστερική ταινία, και διέθετε έναν φοβερό Τιμ Ροθ σε ερμηνευτικό ντελίριο. Έκτοτε αποφάσισε να γιατρέψει... τα προβλήματα αϋπνίας όλου του κόσμου, με μια σειρά από βαριά, αργόσυρτα, δήθεν ατμοσφαιρικά αλλά, τελικά, αθέλητα πληκτικά έργα με το Χοακίν Φίνιξ, που έγινε κάτι σα μούσα του σκηνοθέτη. Τα θέματα της δυσλειτουργικής οικογένειας και του περιθωρίου παρέμειναν, αλλά σταδιακά αποχώρησε η έμπνευση. Η τελευταία του ταινία πριν απ' το «Κάποτε στη Νέα Υόρκη», το «Δύο Έρωτες», άφησε στην άκρη και την αστυνομική ίντριγκα και επικεντρώθηκε στα αισθηματικά προβλήματα ενός ανώριμου, ψιλοβαρεμένου τύπου, που ενσάρκωνε και πάλι ο Φίνιξ, σχεδόν υπνωτισμένος. Σκηνοθέτης και πρωταγωνιστής έδιναν την αίσθηση, ότι ήθελαν να ρίξουν τόσο πολύ τους τόνους, τις εντάσεις και το ρυθμό, προκειμένου η παρακολούθηση των γεγονότων να γίνεται με μάτια θολωμένα απ' τη νύστα που παλεύουν με βλέφαρα τρελαμένα απ' τον πόθο να κλείσουν και να αφεθούν σε μακάρια ονειροπόληση. Τώρα, αν αυτό ήταν η καλλιτεχνική άποψη του Γκρέι, μιλάμε για μια πολύ παρακινδυνευμένη άποψη. Ευτυχώς, στο «Κάποτε στη Νέα Υόρκη» φαίνεται να το κατάλαβε κι ο ίδιος. Έτσι, η νέα του ταινία είναι η πιο πλούσια σε δράση απ' την αρχή της καριέρας του, και η πρώτη μετά τη «Μικρή Οδησό» όπου η έννοια της ατμόσφαιρας δε μεταφράζεται σε θανατερή βαρεμάρα.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι μια και μεταναστεύει στη Νέα Υόρκη. Το 1921. Δεν είχανε δεινόσαυρους τότε εκεί. Κρίμα.

Όχι ότι έχουν εξαλειφθεί εντελώς τα προβλήματα απ' τη σκηνοθεσία του Γκρέι. Μπορείς να του προσάψεις διάφορα. Την παθητικότητα μιας αφήγησης που, κατά κάποιον τρόπο, «σέρνεται» και μοιάζει, όχι αποστασιοποιημένη ακριβώς αλλά περιεργα στερημένη από οποιοδήποτε πάθος (κι όταν μιλάμε για ένα φιλμ που πασχίζει τόσο έντονα να είναι συναισθηματικό, αυτό είναι πρόβλημα), τη μεγάλη, κουραστική σε σημεία, διάρκεια και ένα μελοδραματισμό στις καταστάσεις, αχρείαστο μιας και τα γεγονότα μιλάνε από μόνα τους, δε χρειάζεται η έμφαση. Αλλά δεν μπορείς και να μην του αναγνωρίσεις, παράλληλα, μια αλάθητη αίσθηση του μεγαλείου, του δράματος, της βαρύτητας των ανθρώπινων πράξεων και των συνεπειών τους, ειδικά σε ταραγμένες χρονικές περιόδους όπως η αμερικάνικη δεκαετία του '20. Καθώς και την άψογη διεύθυνση των ηθοποιών του. Εδώ, πέρα από τον σταθερό του συνεργάτη Φίνιξ, βλέπουμε τη Μαριόν Κοτιγιάρ και τον Τζέρεμι Ρένερ, να επιδιώκουν την εσωτερικότητα που, απ' ό,τι φαίνεται, είναι το ζητούμενο του Γκρέι απ' τους ερμηνευτές του. Κάνουν όλοι τους εξαιρετική δουλειά και καταφέρνουν να μετατρέψουν τους χαρακτήρες σε στιβαρές, υπολογίσιμες παρουσίες, πετυχαίνοντας να διατηρήσουν το ουσιαστικό ενδιαφέρον για τα τεκταινόμενα επί της οθόνης, ακόμα κι όταν η ματιά του Γκρέι ξεφεύγει ανεπαίσθητα προς το πομπώδες. Πράγμα που, γενικότερα, είναι και το δίκολο μαχαίρι στην ταινία.

Βλέπεις, εδώ οι προθέσεις είναι μεγαλεπήβολες. Διακρίνει κανείς επιρροές τόσο από το «**Κάποτε στην Αμερική**» του Λεόνε (μέχρι κι οι διανομείς το έπιασαν και μάς το «μαρτύρησαν» με τον ελληνικό τίτλο που επέλεξαν), όσο κι από την «**Πύλη της Δύσης**» του Τσιμίνιο, αλλά κι από το σινεμά του Κόπολα. Ο Γκρέι, όμως, παρά την αξιέπαινη δουλειά που έχει κάνει, παρά τη σημαντική βοήθεια που δέχεται από την καλλιτεχνική διεύθυνση, τη φωτογραφία, τα κοστούμια, δε διαθέτει το απαραίτητο ανάστημα για να αναμετρηθεί με τα προαναφερθέντα μεγέθη. Αν μιλάγαμε απλά για ένα φόρο τιμής στους δασκάλους του, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Ο Γκρέι δε θέλει, όμως, μόνο και μόνο να τιμήσει τους καλλιτέχνες που, ενδεχομένως, του προκάλεσαν την επιθυμία να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο. Επιδιώκει, με ευδιάκριτη αλαζονεία, να συγκριθεί μαζί τους. Γι' αυτό και υιοθετεί μια στάση λυρικά vintage και μια σκηνοθετική πόζα που άλλους θα τους εντυπωσιάσει, μπορεί και να τους παρακινήσει να τον ανακηρύξουν δημιουργό με όραμα, κι άλλους θα τους αποξενώσει, δίνοντάς τους την αίσθηση του «βλαχομπάροκ». Η παραγωγή, παρ' όλα αυτά, είναι θεσπέσια, απολαμβάνεις σινεμά ποιοτικό και αναχρονιστικό, με την καλή έννοια. Τίποτα δε γίνεται βεβιασμένα, όλα παίρνουν το χρόνο τους για να αναπτυχθούν σωστά και να ξεδιπλωθούν οι πτυχές της ιστορίας. Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει το γεγονός ότι

αυτή είναι η πληρέστερη δουλειά του Γκρέι από την εποχή του εξαιρετικού ντεμπούτου του. Από εκεί και πέρα, είναι θέμα γούστου και χαρακτήρα, το αν θα σε παρασύρει αυτό το καλοφτιαγμένο πράγμα, αν θα σε κάνει να νιώσεις, να αφεθείς και να προβληματιστείς, αν θα το κουβαλήσεις στην ψυχή σου, με λίγα λόγια, μετά το πέρας της προβολής, ή αν απλά θα το θαυμάσεις σαν ένα καλοδιατηρημένο μουσειακό έκθεμα και θα το εγκαταλείψεις μετά τους τίτλους τέλους, προκειμένου να αναζητήσεις πιο έντονες συναισθηματικές εμπειρίες. Γιατί, κακά τα ψέματα, από περφεξιονισμό περιτυλίγματος, σε ό,τι αφορά τη σύγχρονη κινηματογραφική παραγωγή, έχουν χορτάσει τα μάτια μας. Το αξέχαστο βίωμα, εντός της αίθουσας, είναι που σπανίζει.

LINK ME

official site

official trailer

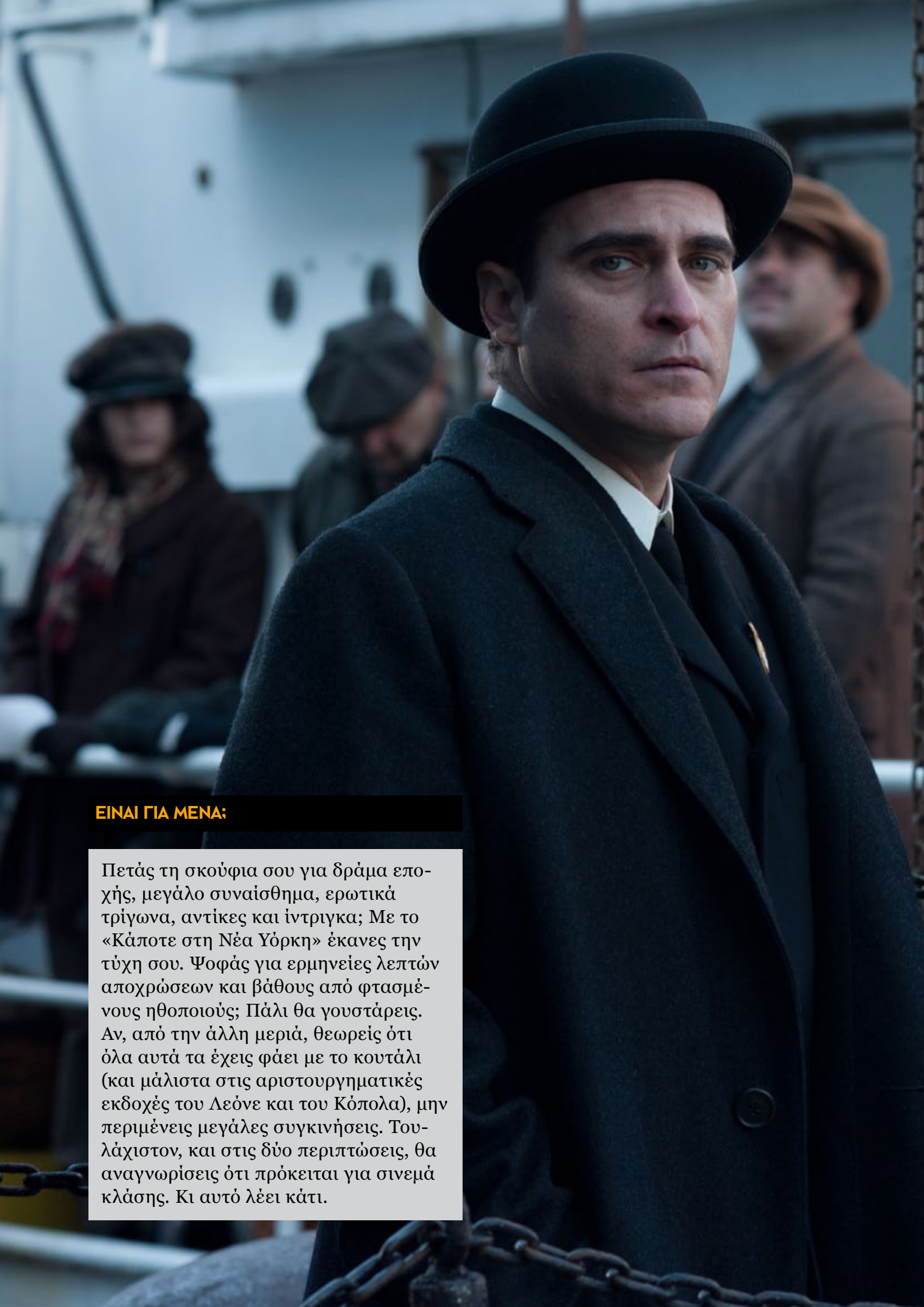
imdb

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Πετάς τη σκούφια σου για δράμα εποχής, μεγάλο συναίσθημα, ερωτικά τρίγωνα, αντίκες και ίντριγκα; Με το «Κάποτε στη Νέα Υόρκη» έκανες την τύχη σου. Ψοφάς για ερμηνείες λεπτών αποχρώσεων και βάθους από φτασμένους ηθοποιούς; Πάλι θα γουστάρεις. Αν, από την άλλη μεριά, θεωρείς ότι όλα αυτά τα έχει φάει με το κουτάλι (και μάλιστα στις αριστουργηματικές εκδοχές του Λέονε και του Κόπολα), μην περιμένεις μεγάλες συγκινήσεις. Τουλάχιστον, και στις δύο περιπτώσεις, θα αναγνωρίσεις ότι πρόκειται για σινεμά κλάσης. Κι αυτό λέει κάτι.

RAGE (2014)

(ΤΟΚΑΡΕΒ)

Είδος

Γκανγκστερικό Θρίλερ

Σκηνοθεσία

Πάκο Καμπέθας

Καστ

Νίκολας Κέιτζ,
Ρέιτσελ Νίκολς,
Μαξ Ράιαν,
Μάικλ ΜακΓκρέντι,
Ντάνι Γκλάβερ,
Πίτερ Στορμάρε

Διάρκεια

98'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Ένας πρώην εγκληματίας, που ζει μια ήσυχη ζωή ως επιχειρηματίας και οικογενειάρχης, ξαναθυμάται τα παλιά, όταν η κόρη του πέφτει θύμα απαγωγής. Θα βρει τους παλιούς του συντρόφους και θα αρχίσει μια λυσσαλέα εκδίκηση.

Για την καριέρα του Νίκολας Κέιτζ και συγκεκριμένα την κατρακύλα της, δε χρειάζεται να πούμε και πολλά. Τη διαπιστώνει όποιος έχει παρακολουθήσει οποιαδήποτε από τις ταινίες του των τελευταίων ετών, με την εξαίρεση του «Kick-Ass» και του «Joe» του Ντέιβιντ Γκόρντον Γκριν (που θα δούμε σύντομα και στην Ελλάδα). Κατά τα άλλα, οι ρόλοι του Κέιτζ κινούνται στις ασήμαντες διαφοροποιήσεις της εκδίκησης με μηχανή, της εκδίκησης με αυτοκίνητο, με άλογο ή δεν ξέρω κι εγώ με τι άλλο, σε μονότονες ερμηνείες και αδιάφορα, ανούσια σενάρια.

Όποιος περιμένει ότι με το «Rage» έχει αλλάξει κάτι, σφάλει. Ο Ισπανός σκηνοθέτης Πάκο Καμπέθας, στο αγγλόφωνο ντεμπούτο του, προσπαθεί να δώσει ένα προσωπικό στίγμα, με σκοτεινή ατμόσφαιρα και εκρήξεις βίας. Αλλά τι τα θες, αυτό που καταφέρνει να κάνει δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα τυπικό b-movie. Αποτέλεσμα: η επόμενη ταινία του θα είναι ακόμη μια βίαιη περιπέτεια με... πρωταγωνιστή τον Κέιτζ.

Η ιστορία είναι κι αυτή ένα απαύγασμα των κλισέ. Πρώην εγκληματίας, έχει φτιάξει μια καλή ζωή, βασισμένη στα λεφτά που έβγαλε από την προηγούμενη «καριέρα» του. Έχει μια - δεύτερη μετά το θάνατο της πρώτης - αρκετά νεότερη σύζυγο και μια κόρη που λατρεύει. Όταν το κορίτσι εξαφανιστεί, ο Πολ θα υποψιαστεί ότι η - προφανώς - απαγωγή της κόρης του δεν είναι τυχαία και ότι δράστες είναι άνθρωποι από το παρελθόν του. Η λύση, λοιπόν, είναι μία: επιστροφή στον Πολ του παρελθόντος και στους ανθρώπους του.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Η κόρη του Νίκολας Κέιτζ πέφτει θύμα απαγωγής και τη σκοτώνουν κιάλας. Οι απαγωγείς ήταν ηλίθιοι, όλοι μας θα δίναμε τα διπλά για να «φουντάρουν» τον Κέιτζ!

Οι παλιοί του σύντροφοι επανεμφανίζονται και το μακελειό αρχίζει όταν διαπιστώνεται ότι το κορίτσι δολοφονείται (oops, ξέφυγε το spoiler!) με ένα ρώσικο όπλο Tokarev, όπως είναι και ο πρωτότυπος τίτλος της ταινίας. Με την αστυνομία να παίζει δευτερεύοντα ρόλο, ο Πολ θα βασιστεί στις γνώσεις του από το παρελθόν για να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Όχι ότι η ταινία δεν τρέχει γρήγορα και δεν έχει ρυθμό. Τα πάντα, όμως, μοιάζουν σα να τα έχεις ξαναδεί με τον ίδιο πρωταγωνιστή, αλλάζοντας μόνο ονόματα και ελάχιστα στοιχεία της πλοκής. Ή γκριμάτσες...

LINK ME

official trailer

imdb

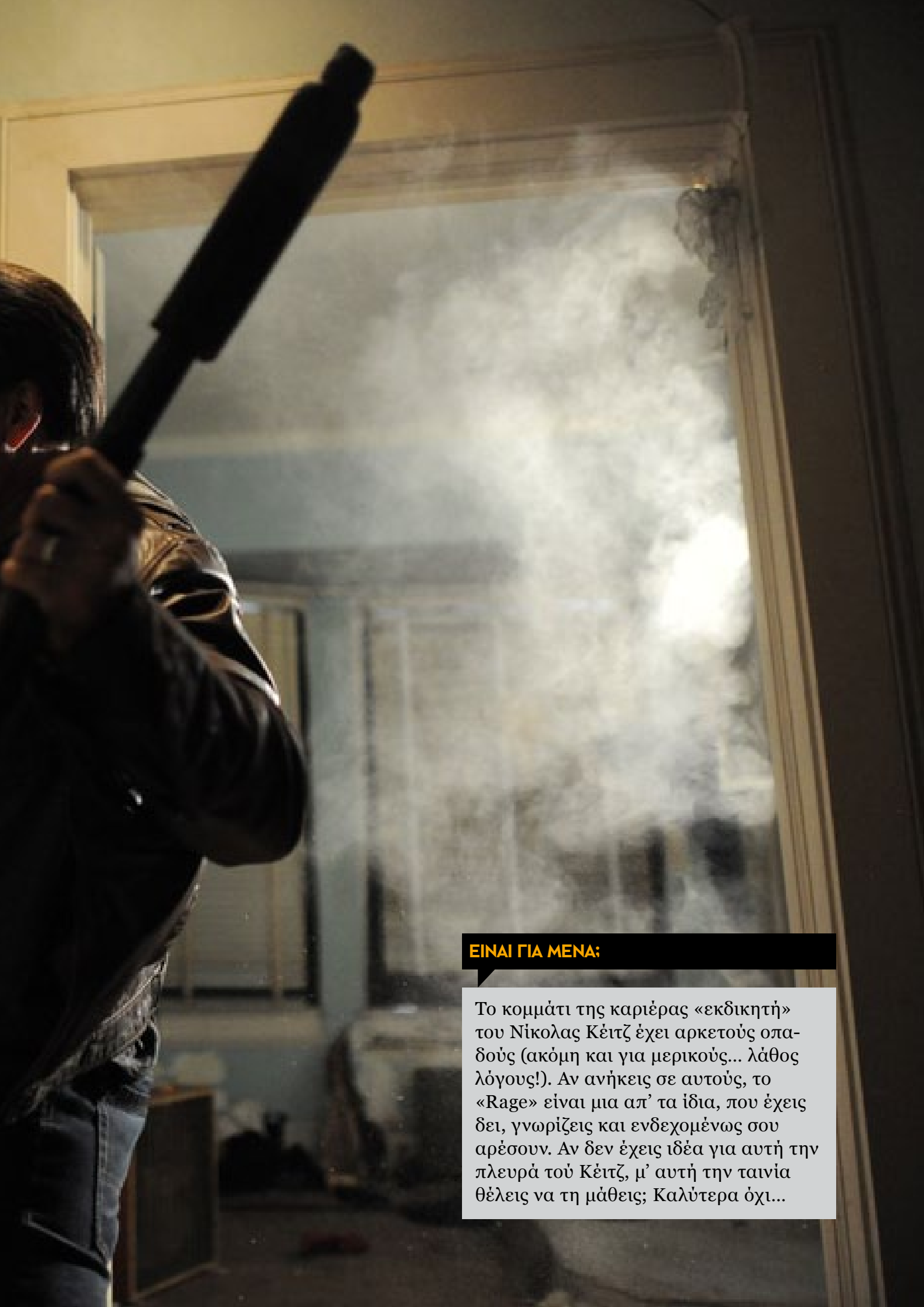

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Το κομμάτι της καριέρας «εκδικητή» του Νικόλας Κέιτζ έχει αρκετούς οπαδούς (ακόμη και για μερικούς... λάθος λόγους!). Αν ανήκεις σε αυτούς, το «Rage» είναι μια απ' τα ίδια, που έχεις δει, γνωρίζεις και ενδεχομένως σου αρέσουν. Αν δεν έχεις ιδέα για αυτή την πλευρά τού Κέιτζ, μ' αυτή την ταινία θέλεις να τη μάθεις; Καλύτερα όχι...

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

